

הפלגה

VOYAGE

לסירה ולספינה שמור מקום נכבד במיתוסים של עמים רבים. זאת הייתה למשל סירתו השמימית של רע, אל השמש המצרי המפליג על פני השמים במסעו היומיומי, וכאלה היו הספינות שניידו עמים מיתולוגיים כמו ה־Tuatha Danaan – אבותיהם של האירים הקדומים. סירתו המגית של פרייר (Freyr) הנורווגי הכילה צבא שלם על נשקו ועל סוסיו ובה בשעה יכלה להתקפל ולהיכנס לכיסו. הספינה ארגו (Argo), שעל פי המיתולוגיה היוונית הובילה את מחפשי גיזת הזהב לקולכיס (Kolchis), ניחנה בכישרון נבואה והנחיה, שאיזנו את הספונטניות ואת יצר ההרפתקנות של הלוחמים שעליה. בתרבות הכנענית הקדומה רווחה האמונה שלעת ערב שפש (אלת השמש) יורדת אל השאול, משכנו התת־קרקעי של האל מֹות (אל השאול והמוות), ובבוקר היא קמה לתחייה ומתחילה מחדש את מסעה ברקיע באמצעות סירה. הסירה מסמלת גם יקום עצמאי המכיל את זרעי ההתחדשות וההישרדות, והיא קשורה קשר אמיץ לאגדות המבול במיתוסים רבים (תיבת נוח). בהקשרים אחרים הסירה מבטאת שינוי ומעבר או חצייה של משול. אנשים רבים, כדוגמת בני הטנקה (Tanka) בסין, נולדים, חיים ומתים בסירותיהם, והסירה בשבילם היא בית ודרך חיים. הסירה היא אפוא מעין בית קיבול, המכיל בו זמנית מגוון משמעויות אישיות כגון מסע, בריחה והרפתקה, נוסף על המטענים הסימבוליים העמוקים ברמה העלאישית, המיתולוגית והדתית.

בדימוי של הסירה אפשר לראות רובדי משמעות רבים, החל ביעדים אופטימיים הנתפסים בעיני הצעיר ושוחר ההרפתקאות כזרימה אל עבר הבלתי נודע, וכלה בגווני

פסימיים המסמנים את סוף הדרך במישור האישי ואת חציית נהר הסטיקס (נהר השנאה) שלאחר המוות. הסירה יכולה להיות הסירה הקטנה שבה נישא משה התינוק על פני הנילוס אל גורלו, ספינה הנושאת לוחמים הרפתקנים הששים אלי קרב, וגם ה־Funeral boat, למשל של הוויקינגים או המצרים, שעליה מונחת גופה במסעה האחרון. בכל אחת מהעבודות המוצגות בתערוכה נחשף תהליך הקשור במצב רגשי או קיומי המוליך לתובנה, כך שאנו נחשפים למסעות של שחזור ועיבוד זיכרונות מהעבר. באחדות מהעבודות אנו חווים מעין מצב סטטי של חידלון או היתקעות, מצב פסימי לכאורה, שעצם המודעות אליו, ההבנה שלו והבאתו לידי ביטוי היא בבחינת נקודת פתיחה אפשרית למסע עתידי. בעבודות אחרות מתקבל הרושם של "צילום" המקפיא את ההפלגה – אמצע התהליך. יש עבודות המציגות מעין קונפליקט כך שהיצירה היא מיזוג או סינתזה של מצבים ותהליכים הסותרים זה את זה. מצבים אלה מטעינים אותה בכלל משמעות, וזו חושפת סערת רגשות המטלטלת את הסירה על פני מים לא שלווים.

גם כשהמסע המתואר נראה רווי סבל ומכשולים קשים, ניכרת התגברות וגיוס של כוחות כדי להמשיך בו. יש גם עבודות המתארות הפלגות ובהן מצבים של חלום, תהיה או כמיהה המבוטאים באופן לירי.

זיכרון ההפלגה

כשהייתי קטנה...

ידעתי לקפל סירות מנייר ויצאתי איתן

לטיול בחצר, בגיגית הרחצה מאלומיניום.

סירות קיפולי נייר עיתון

נכנעות, סוכגות

ומיד טובעות

ואני? איתן

בתוך סירה מתנדנדת

אני בודקת ומנסה בזהירות להבין.

ואני לא יודעת אם (יש בהן ממש) להאמין

בדבר הסירות, שנעלמו בגיגית,

אם היה אכן משהו

הייתי מזהה

כבר לא.

מחשבות על התערוכה החלו מתוך מסע

מרוחק אל תוך עצמי.

זיכרון של כאב שכבר אינו ברור ומוחשי עוד.

מסעות שיכולתי לעשות, ואולי עשיתי

במקום או בזמן אחרים.

בתערוכה מוצגות יצירות באמצעי ביטוי מגוונים: עבודות בחומר, עבודות וידאו, מיצב, ציור וצילום. נוצרה קבוצת יוצרים שאחדים מהם אני בוחרת להציג שוב ושוב. זו אינה קבוצה רשמית, וחבריה אינם מודעים בהכרח זה ליצירתו של זה, אם כי הם מכירים. יש להם מאפיינים משותפים בסגנון ובאסתטיקה (שפירושה ביוונית "להיות מודע"), וכתב יד דומה. דימוי ה"סירה" בתערוכה הפלגה משמש נקודת משען חזותית שהעין יכולה לנוח עליה. השאיפה היא להסיט את ההתבוננות מהאובייקטים החומריים אל עבר הנרמז והמובל בהם.

תרצה ילון קולטון

Voyage

A boat to nowhere

Boats and ships have a prominent presence in the mythologies of many nations and peoples. Such was, for example, the heavenly boat belonging to the Egyptian Sun God Ra, who sailed daily across the sky; and such were the boats that transported mythological peoples like the Tuatha Dé Danann ("peoples of the goddess Danu") - the ancestors of the ancient Irish. One of these mythical vessels was Fryer the Norwegian's magical ship, which, while it held on board an entire army, complete with its arms and horses, it could also fit into his pocket. According to Greek mythology, the ship Argo that boarded seekers of the Golden Fleece of Kolchis, possessed the gift of prophecy and guidance, balancing the spirit of spontaneity and adventurousness that characterized the warriors on board. The early Canaanite culture believed that in the evening, the Sun Goddess Shapash would descend into the underworld, the underground dwelling of Mot the Death God, and with the rise of dawn she would resurrect and restart her journey by boat across the sky. Boats also symbolize an independent universe that harbors the seeds of renewal and survival, and is closely bound to Flood Myths in various cultures (including Noah's Ark). The boat may also symbolize change and transition, or the crossing of a barrier. In some cases, like that of the members of the Tanka people in China, the boat

is the place in which they are born, live and die, and it represents not only a home but a way of life. The boat thus acts as a type of receptacle, simultaneously harboring a variety of subjective meanings such as travel, escape and adventure, in addition to the deeper symbolic weight of the general, mythological and religious meanings. The image of the boat can depict many layers of significance, from the optimistic destinies perceived by the young and adventurous as drifting toward the unknown, to the pessimistic tones signifying the end of the road, on a personal level, as well as crossing of the Styx River (the river of hate) after death. The boat may be the tiny vessel that carried baby Moses to his destiny across the Nile River, a boat carrying war-mongering and adventurers warriors to battle, or it could be a Funeral boat, like those belonging to the Vikings and the ancient Egyptians, upon which the body of the deceased made its final voyage. Every one of the works displayed in the exhibition reveals a process in which an emotional or existential condition leads to insight, thus we are exposed to journeys of recovering and processing memories. In relation to some of the works, we may experience a static mode of immobilization, a seemingly pessimistic situation, in which the mere awareness, understanding and expression of it form a point from

which future journeys may depart. In other works one may get the impression of a "snapshot" that freezes the voyage. There are works that raise conflicts, merging or synthesizing contradicting states and processes; these situations load the boat displayed with ambiguities that reveal emotional turmoil that rocks the boat as it moves on the tumultuous waters. Even when the journeys described seem ridden with pain and obstacles, it is clear that all energy and resources are recruited to push forward and continue. Other works depict journeys in which dreams, wishes and desires are lyrically expressed.

A Memory of the Voyage

*When I was little...
I knew how to fold paper boats and
I took them for a walk in the yard,
in the aluminum wash tub.
Folded newspaper boats
Submitting, absorbing
And immediately sinking
And I with them.*

*In a rocking boat
I carefully inspect and try
to understand.
And I do not know whether to believe
in the boats, that disappeared in the
tub,
If there was something
I would know
Not any more.*

*Thoughts about the exhibition evolved
from a distant journey into myself.
The memory of a pain that is no longer
clear or tangible.
Journeys I could have taken, or maybe
did in another time and place.*

The exhibition features works created in various mediums: clay, video art, installation, drawing and photography by a group of artists, whose works I choose to display over and again. This is not an official group, and members are not necessarily aware of each other's creations, though they are acquainted with one another. They share characteristics such as style, aesthetics (which in Greek means 'I perceive'), and similar handwriting. The exhibition extends beyond the concept of a "boat" as an object and engages with the idea of a "journey." The boats serve as an object on which the eye can halt, while the goal is to shift the observation from the material objects to the intangible insinuated aspects loaded in their physicality.

Tirza Yalon Kolton

Anat Bar El, Phoenix, 2011,
Raku fired, installation, 120x120

ענת בראל, עוף החול, 2011,
שריפת ראקו, מיצב, 120x120

Parts of boats, walls, free of functional constraints and architectural elements - all of these come together to form a new image.

"Fragments from a broken and bruised world, that underwent traumas and disasters, a testimony of the world that might have been and is no longer; fragments that once had the capacity to contain and today contain nothing, as though belonging to a destroyed world. But perhaps it is possible to hold on to them and survive. The smoke leaves a trace in the material, making a drawing like veins in the earth, inside the body, like cracks that were created in me - within us, over the years."

חלקי סירות, קירות, דימויים משוחררים
מאילוצים פונקציונליים, רכיבים
אדריכליים – כל אלה מתקבצים יחד
לכדי מופע מחודש.
"פרגמנטים מעולם שבור, חבול שעבר
אסונות וטראומות, עדות לעולם שאולי
היה ואיננו עוד, שברים שהכילו בעבר
והיום כבר לא יכולים להכיל דבר, כמו אחרי
חורבן. אבל אולי גם בהם אפשר להיאחז
ולהינצל. העשן מותיר את עקבותיו בתוך
החומר, מפלס דרכו כרישום, כמו עורקים
בתוך האדמה, בתוך הגוף פנימה, כסדקים
שנוצרו בתוכי – בתוכינו עם השנים".

A paper boat (made from a post-it) and a photograph of a tree in all its natural splendor, so perfect that it looks detached from nature: "A seductive aesthetic experience." The boat is ready to set sail; on the road, under a tree, a shady and protected spot. The work illustrates "the visual experience as an act of the imagination. Concrete reality is perceived as an internal experience, recalling a familiar feeling that feels out of place." This work is part of a series of works that were based on childhood memories and deal with the mechanism of memory. The boats "sail between the sea and the mountain, between the actual and the imagined, between the innocent and the tempting, and between the amusing and the threatening".

סירה מקופלת מפתקת נייר (מסוג הפתקאות לתזכורות) וצילום עץ במלוא הדרו, מושלם עד כדי ניתוק מן טבע. "חווייה אסתטית מפתה". הסירה מוכנה להפלגה. על הכביש, מתחת לעץ, פינה מוצלת ומוגנת. העבודה ממחישה "את חוויית הראייה כפעולה של הדמיון. המציאות הקונקרטית נתפסת גם כחווייה פנימית – היזכרות ברגש מוכר שאינו מוצא את מקומו". יצירה זו היא מתוך סדרת עבודות שנעשו על סמך זיכרונות מהילדות ועוסקות במכניזם של הזיכרון. הסירה "שטה בין הים להר, בין הממשי למדומה, בין התמים למפתה, בין המשעשע למאיים".

Shulamit Etsion, Personal, 2011,
Porcelain, leather, thread, 5x12x16

"The hands with the boat came from a very vulnerable place. The pose is quiet, personal, a position in which a circular motion exists, debating whether to submit or to save. The boat for me is a personal territory - in all senses, not just physical. The reality of an inner space. What the boat can mean to someone who is at sea."

The little leather boat, stitched with pink thread, which is normally used for transportation, is now transported and protected by hands made of fragile white porcelain.

If you touch it - it will break.

שולמית עציון, אישי, 2011,
פורצלן, עור, חוט תפירה, 5x12x16

"הידיים עם הסירה נולדו מתוך מקום מאוד פגיע. אישי, התנוחה שקטה, מתקיימת בה תנועה מעגלית, שמתלבטת אם להגיש או לשמור. הסירה בשבילי היא טריטוריה אישית - בכל המובנים, ולא רק הפיזיים. מציאות של חלל פנימי. הכי פנימי. מה שסירה יכולה להיות לאדם שנמצא בלב ים."

סירת העור הקטנה, הרקומה בחוט ורוד, (שבדרך כלל משמשת להובלה), מובלת ומוגנת על ידי ידיים שבריריות מפורצלן אצילי לבן - טהור. אם תיגע - תשבור.

Eva Avidar, Untitled, 2009,
Lithograph, 50x75

A fragile boat, filled with rocks, hovers
lightly in emptiness towards the
unknown, despite its heavy load that
is supposed to affix it in place.
"Dreaming, yearning... your mind, your
soul, your forehead, your eyes, your
hands, the warmth of your body.
Reaching out into nothingness.
Stones in my body. I continue.
Like Charon, forever - sealed CH
His heart cracked.
Sinful and lost souls on board his
boat, screaming pleading, hurting
and terrified.
he cannot take it anymore.
He abandons ship."

אווה אבידר, ללא כותרת, 2009,
ליטוגרפיה, 50x75

סירה שברירית, מלאה סלעים, ולמרות
המשא הכבד, האמור לנטוע אותה במקום,
היא מרחפת בריק, באין, מפליגה אל הלא
נודע. אין שום סימן מסביבה, המבט מתרכז
בה, וקשה להחליט לאן פניה מועדות מלבד
הכאן והעכשיו.
"חולמת עורגת... רוחך, נפשך, מצחך, מבטך,
ידיך, חום גופך
מושיטה יד אל האין. אבנים בגופי.
ממשיכה.
כארון ספן לנצח - נחתם.
לבו נסדק.
נשמות חוטאות ואבודות על סיפון סירתו,
זועקות מתחננות, כואבות ומבועתות.
לא עומד בזה יותר. נוטש את סירתו."

Talya Bar, Voyage End, 2011, Earthenware,
stains, glazes, installation, 100x170

A journey ends. The boat may rest on
the side. Dented, worn out, loved.
Thank you boat. Thank you Sea.
At the edge of choppy, churning water,
it rests.
Voyage end"

טליה בר, סוף מסע, 2011, פרט מתוך מיצב קיר,
אדמית, צובענים וגלזורות, 100x170

"תם מסע. הסירה יכולה לנוח בצד.
חבוטה, בלה משימוש, אהובה.
תודה לך סירה. תודה לך ים.
בשולי מים רוגשים, גועשים, נחה.
סוף מסע"

Ronen Siman-tov, The Branch Boat, 2009,
Oil on paper, 25x35

רון סימן טוב, סירת הענפים, 2009,
שמן על נייר, 25x35

"Into the night sails the boat of melancholy, in search of hidden worlds. The journey raises questions about man's place in the world, the perception of reality, where man comes from, to what he is heading (sailing), and what is place? Will the boat ever reach a destination? The mental representation of the boat is no more than a shell that encompasses within it the individual wandering in the dark in search of his destiny. The reflections on the water duplicate the world and extend the riddle of existence in the universe, placing man in nature on the border between heaven and earth, temporality and eternity. This is the yearning of the individual, from his solitude, for sublime infinity..."

"אל תוך הלילה יוצאת סירת התוגה למסע חיפוש אחר עולמות נסתרים ומעלה שאלות בנוגע למקומו של האדם בעולם, לתפיסת המציאות, מאין האדם בא ולאן הוא הולך (שט), ומה זה מקום? האם תגיע הסירה אי פעם לאיזה מקום? הסירה המנטלית היא לא יותר מקליפה המכילה בתוכה את הפרט הנווד בחשכה לחפש אחר גורלו. ההשתקפויות מכפילות את העולם על פני המים, מעמיקות את חידת הקיום אל מול היקום ומעמידות את האדם אל מול הטבע בגבול שבין שמים לארץ ובין זמניות לנצחיות. זו כמיהתו של היחיד מתוך בדידותו לאינסוף הנשגב..."

Jonathan Ofek, Boat, 2010,
Bronze, 110x19x17

יונתן אופק, סירה, 2010,
יציקת ברונזה, 110x19x17

"Is that a coffin carrying the dead moving on into a new life? Or a crate for the many varieties of fish who are actually dead, The boat is either dragged or it drags, is pulled or pulls In the space between the work of art and the spectator, everything is possible and everything is true. The tension between the sea and the land, the seashore is the tension between life and death - the unity of opposites. It is easier to understand the fact that we are entrusted in the hands of fate when sailing on a boat"

"האם זה ארון לגוויית המת העובר לחיים חדשים? או לשלל הדגים שבעצם הם המתים, הסירה נגררת או גוררת, מושכת או נמשכת. בתווך שבין יצירת האמנות לפוגש בה הכול אפשרי והכול אמת. המתח בין הים לאדמה, קו החוף, הוא המתח בין החיים למוות, אחדות הניגודים. את העובדה שאנחנו מופקדים בידי הגורל קל להבין יותר מסירה."

Leonid Gosin, Fata Morgana, 2011,
Ink on paper, installation, 200x200

לאוניד גוסין, פאטה מורגנה, 2011,
דיו על נייר, מיצב קיר, 200x200

Leonid Gosin's boats have completed their missions. They are, in fact, after-fragments and still they get a place of honor on the windowsill. Buildings posing as boats are reflected on the windowpane behind them. Gosin provides momentary insight into the nature of dreams and life.

"The boat's remains are like his broken soul."

*"I'm sitting on the side
And from the side I see
People walking past me,
And I am not moving
I am not moving*

*The shadow beside me
Moves slowly
Where oh where are you going
Perhaps I
Will arise and go
But I do not know where and how
I light another cigarette
Play with the smoke
Admiring the vanishing
Cloud
Slowly a minute passes
Tagging the minute that passed before
From the clock's hand "*

סירותיו של לאוניד גוסין סיימו את תפקידן. הן בעצם שברים של אחר, ובכל זאת מקבלות מקום של כבוד על אדן החלון. תוך כדי המבט בהן משתקפים דרך החלון בניינים המתחזים לסירות. לאוניד גוסין מספק תובנה רגעית על מהות החלומות והחיים.

"שרידי הסירות משולים לנשמתו השבורה."

*"אני יושב בצד
ומהצד אני רואה
אנשים הולכים מכאן דרכי
ואני לא זז
אני לא זז*

*הצל לידי
עובר לאט
לאן לאן אתה הולך
אולי גם אני
אקום ואלך
אבל לא יודע לאן ואיך
מדליק עוד סיגריה
בעשן משחק
מתפעל מענן
מתפוגג
לאט לאט עוברת דקה
רצה אחרי דקה שהלכה
מחוג השעון"*

Meira Una Ben-Hanan, The Eye of the Storm,
detail, 2011, Slab-built stoneware, Ø21x42

מאירה אונא בן-חנן, עין הסערה, פרט, 2011,
אבנית, בניה ממשטחים, Ø21x42

Two ceramic vessels are the creative field for Meira Unna.

The vessel is the quiet center (the eye of the storm in a hurricane), and the storm spirals around it.

"I look to the horizon, and it is a line between water and sky. Sometimes it is stormy and buzzing with excitement, and sometimes it is sharp and clean. In any event, it stretches to the end of the world, which is a lot, and I want to hold on to something in face of this infinity".

שני מכלים מעוגלים מחומר קרמי משמשים את מאירה אונא כמרחב ליצירתה.

המכל הוא המרכז השקט (עין הסערה של סופת ההוריקן), וממנו והלאה הסערה.

סערה ופסטורליה במתחם משותף אחד ומצומצם.

"אני מסתכלת אל האופק, והוא קו בין מים לשמים. לפעמים הוא סוער ומסעיר בהתרחשויות, ולפעמים הוא חד ונקי. בכל מקרה הוא עד אינסוף העולם, וזה המון, ואני רוצה להיאחז במשהו אל מול האינסוף הזה".

David Morris, Boat of Fools, 2010,
Stoneware, wood fired, 35x21x20

David Morris often displays the grotesque side of life in his works, and in this work we encounter once again his familiar figures who set out on an endless journey. Ship of Fools is a satirical poem written by the German writer Sebastian Brant in 1494. It is an allegory depicting mankind's weakness, and ever since, the expression "Ship of Fools" has become a common phrase. The painter Hieronymus Bosch drew his idea of the concept in 1490-1500. Michel Foucault also used the story as part of his book Madness and Civilization: A History of Insanity in the Age of Reason, in which he attested that the identities of the "Fools" vary as a function of historical processes, from lepers, to fools to the madmen whom society chooses to exclude due to the threat they pose in their digression.

דוד מוריס, ספינת השוטים, 2010,
אבנית, שריפת עצים, 35x21x20

דוד מוריס מרבה להשתמש ביצירותיו בצד הגרוטסקי של החיים, וגם בעבודה זו אנו פוגשים את דמויותיו המוכרות, היוצאות הפעם למסע ללא סוף. ספינת השוטים היא פואמה סטירית שכתב הסופר הגרמני סבסטיאן ברנט בשנת 1494. זו אלגוריה המתארת את חולשותיהם של בני האדם, ובעקבותיה נעשה הביטוי "ספינת השוטים" למושג בתרבות האנושית. הצייר הרונימוס בוש צייר את תפיסתו את המושג בשנים 1490-1500. גם מישל פוקו השתמש בסיפור בספרו תולדות השיגעון בעידן התבונה, שם קבע כי זהותם של ה"שוטים" משתנה כפונקציה של תהליכים היסטוריים – החל במצורעים, דרך שוטים וכלה במטורפים שהחברה בחרה להדיר מתוכה מעצם איומם עליה בשונותם.

Avraham Ofek, Thanks to Jerusalem
I will tear their sea, 1989, Mixed Media:
gouache, water color, pencil, 94x61.5

אברהם אופק, בזכות ירושלים אקרע
להם את הים, 1989, טכניקה מעורבת:
גואש, צבע מים, עיפרון, 94x61.5

Avraham Ofek painted this piece two months before his death. For many years the boat in his work symbolized freedom and movement, and his arrival to Israel. Despite the promise that arises from the work's optimistic title the boat is stuck in the ground and cannot move.

את היצירה הזאת צייר אברהם אופק כחודשיים לפני מותו. במשך השנים סימלה הסירה בעבודותיו תנועה וחופש, וכן את הקשר של הגעתו לארץ. למרות ההבטחה האופטימית המופיעה בשם שניתן לציור המסע מתעכב והסירה תקועה באדמה.

Boats in the exhibition "Escape" were the starting point for the exhibition "Voyage and Burden", from which two works are exhibited. Images of boats reappear in Nora and Naomi's works, and emphasize their claim that the present is a reflection of the past. The boats do not sail, but rather symbolize the constant turmoil of life.

"We relied on research of myths of nations, near and far. The element of a chair - as the seat for the body, and the element of the boat - a place for the moving body, mobility and stability, migration and escape..."

עבודה על סירות בתערוכה "מילוט" הייתה נקודת ההתחלה לתערוכה "מסע משא", שממנה מוצגות עתה שתי עבודות. דימוי הסירה חוזר בעבודתן של נורה ונעמי ומדגיש את אמירתן על זמניות ההווה כבואה של העבר. הסירות אינן שטות, אלא מסמלות את הטלטלה התמידית של החיים. "הסתמכנו על חיטוט בכתבים ממקורות שונים על אגדות של עמים שכנים ורחוקים. האלמנט של כיסא - מקום מושב לגוף, ואלמנט הסירה - מקום לגוף הנע, ניידות ונייחות, הגירה ומילוט..."

"The hand holds on to the boat to protect the near reality, but also to prevent or delay the departure from the past, from childhood, from the ship of memories. Pulling the boat and the hand in opposite directions creates a power struggle. I choose to use material that is strong and durable and will last for generations to come, through which the sensation of the vulnerable and light paper is conveyed."

"היד אווזת בסירה כדי לשמור על עולם המציאות הקרוב, אך גם למנוע או לעכב את הפרידה מהעבר, מהילדות, מסירת הזיכרונות. משיכת הסירה והיד לכיוונים מנוגדים יוצרת מאבק כוחות. אני בוחרת להשתמש בחומר, שהוא חומר חזק ועמיד לדורות, ובאמצעותו להעביר את תחושת הנייר, הקל והפגיע."

Ruth Barkai, Longing Sails, 2011,
Porcelain slab, installation, 130x120

רותי ברקאי, מפרשי געגוע, 2011,
פורצלן, בניית משטחים, מיצב, 130x120

The sails that are supposed to be the driving force of the boat are separated from it. The detachment of the sails from the boat places them out of their functional context and defines a new role for them. The installation, a set of sails, appears as a flotilla of boats or leaves on the water's surface. The sails are made of porcelain, and the fragility of the material as opposed to their original function, creates an absurd dissonance.

המפרשים, האמורים לשמש ככוח המוביל של הסירה, ככוח המניע אותה, מנותקים ממנה. הפרדת המפרשים מהסירות מוציאה את ייעודם מההקשר ומגדירה להם תפקיד חדש. המיצב, קבוצת המפרשים, נראה כמשט סירות או עלים על פני המים. המפרשים עשויים פורצלן, והשביריות של החומר אל מול תפקידם המקורי יוצרת דיסוננס אבסורדי.

Svetlana Faerman, Gazing, detail, 2011,
Earthenware, hand built, ø14

סבטלנה פיירמן, המציץ, פרט, 2011,
אדמית, בניית יד, ø14

Svetlana creates her boats in bowls that amplify the sense of depth. The bowl represents an autonomous and intimate space, and since the vessel is open, it allows us to peep into the story hidden inside. A body is contained within another body. The sea is the bowl that contains the boat within it, which contains the boats and their stories.

סבטלנה בוחרת ליצור את הסירות שלה בתוך קעריות המעצימות את תחושת העומק. הקערה מייצגת מרחב אוטונומי ואינטימי, ומאחר שהמכל פתוח, הוא מאפשר לנו לצפות פנימה לתוך הסיפור שבתוכו. גוף מוכל בגוף אחר. הים הוא הקערה המכילה בתוכה את הסירה, שהיא מכל בפני עצמו, והסירה מכילה את האין או את האדם. הקערה עוטפת את הסירות ואת הסיפור שלהן.